

Wier!

de winter

// BLZ 02 // SEIZOENTJE VOOR...
DAVID VAN ELIVAGAR

// BLZ 04 // ONDER VIER OGEN
GESPREK OVER DUURZAAM GEZOND

// BLZ 06 // LEKKER OP LOCATIE
ROGER IS OP DE CORISBERG
VAN ALLE MARKTEN THUIS!

DE SEIZOENEN

Seizoentje voor... David

David is 27 jaar en woont 5 jaar op Elivagar. Daarvoor woonde hij bij zijn ouders in Heythuysen. Op 2-jarige leeftijd werd David uit Hongarije geadopteerd. Zijn zus, Yasmine, werd uit Sri Lanka geadopteerd. Een internationaal gezin dus. David vindt familie belangrijk. En wil expliciet dat ook zijn ouders Riek en Jos en zijn oom Piet genoemd worden als mensen die belangrijk voor hem zijn.

David werkt bij werkgebied GAAF. Een werkgebied dat oude spullen een tweede leven geeft. GAAF werkt ook samen met werkgebied de Leudalschuur. Samen verrichten ze dan klusjes in de natuur. En dat buiten werken is favoriet bij David. Het werk met de bosmaaier vindt hij het mooiste. Afgelopen maart haalde hij daarvoor een diploma. In zijn vrije tijd klust hij graag bij zijn oom. Samen houtzagen bijvoorbeeld. Ook kijkt hij graag wielrennen. Dat deed hij vroeger zelf ook, maar na een harde val niet meer. Zijn favoriete wielrenner is Roy Curvers, ook familie van David. Op de vraag waarom hij wielrennen zo mooi vindt antwoordt David: "Het er doorheen zitten en de wedstrijd dan toch weer oppakken. Daar zie je het leven in terug." David wisselt dit soort serieuze uitspraken graag af met grapjes. Naast grappig is David actief, vrolijk, aanwezig, behulpzaam en een gezelschapsmens!

Bijzonder en antroposofisch

DESEIZOENEN BESTAAT UIT WOON- EN WERKGEMEENSCHAPPEN VOOR VOLWASSENEN MET EEN VERSTANDELIJKE BEPERKING, MEERVOUDIGE BEPERKING EN/OF GEDRAGSPROBLEMATIEK.

Onze missie

DeSeizoenen bestaat uit woon- en werkgemeenschappen voor volwassenen met een verstandelijke beperking. We bieden veiligheid, warmte en herkenning. Bij DeSeizoenen doe je er toe, je bent er thuis. Vanuit onze antroposofische identiteit ondersteunen wij het samen wonen, samen werken en samen leven. We bieden ruimte voor groei en bloei door talenten en mogelijkheden te herkennen en te benutten.

Onze kernwaarden

Gelijkwaardigheid: We hebben de overtuiging dat we ondanks alle verschillen in onze menselijkheid gelijk zijn en in ons mens-zijn van gelijke waarde. Dienstbaarheid: We zijn er in onze gemeenschappen op gericht om de ander te helpen. Tegenwoordigheid van geest: Je doet wat je nodig acht vanuit je kennis, ervaring, intuïtie en professionaliteit.

Vrijwilligers van onschatbare waarde

In de uitgaven van magazine Vier is regelmatig aandacht voor onze vrijwilligers. Want ze zijn van onschatbare waarde!

Heb je tijd over en denk je er wel eens over om vrijwilligerswerk te gaan doen? Klop dan eens aan bij een van onze locaties. Onze mensen staan je graag te woord. Samen kunnen we kijken of er werk is dat bij je past. Er is veel mogelijk! Zowel in soort werk als in het aantal uren.

Zo is er altijd vraag naar vrijwilligers die bijvoorbeeld een kopje koffie gaan drinken met een cliënt, of met een cliënt naar een concert willen gaan, of een wandeling willen maken. Dus vrijwilliger van een cliënt die we, als er een klik is, graag aan je koppelen. Maar er is ook werk op onze boerderijen, tuinderijen, winkels, creatieve werkgebieden of in de keuken.

Heb je iets anders te bieden? Vertel het ons! De bewoners ontvangen je met een warm welkom! Je voegt kwaliteit van leven toe aan het leven van mensen met een verstandelijke beperking en je krijgt er veel dankbaarheid voor terug. Je wordt onderdeel van de gemeenschap!

Colofon

Redactie & inhoud:
Marjon Minten
Concept, ontwerp & opmaak:
Studio Spinazie, Venray
Fotografie:
Stefan Koopmans (voorzijde, pag 3, 4/5, 7 en 9)
Aron Nijs (pag 6 en achterzijde)
Lorraine Bodewes (pag 8)
Bermonde Fotografie (pag 10 en 11)
Oplage:
700 stuks

De Corisberg
Hoeve: Corisbergweg 1
6416 HJ Heerlen
Villa Terwinsten: Mariastraat 2
6467 EG Kerkrade
045 - 5412 451

Elivagar
Koppelstraat 19
6088 EM Roggel
0475 - 390 520

Gennep
Gennepweg 169
5644 RS Eindhoven
0485 - 388 900

Bronlaak
Bronlaak
Gemertseweg 36
5841 CE Oploo
0485 - 388 900

Verdandi
De Groote Modderkolk
Vrijenbergweg 24a
7371 AA Loenen (Gld)
Woongemeenschap Helios
Loverendale 10
7207 PG Zutphen
06 5773 5531

Overkempe
Koekoeksweg 100
8121 CS Olst
0570 - 568 600

Bijzondere tijden

// DOOR MARCO MIERAS
BESTUURDER

De winterperiode is een periode om stil te staan bij het afgelopen jaar. Naar binnen gekeerd om op krachten komen, om straks in het voorjaar, net als de natuur, ons weer meer open te stellen en naar buiten te keren. In 2023 is weer veel gebeurd; Bronlaak vierde het 75-jarig jubileum. We hebben afscheid genomen van bewoners en nieuwe bewoners verwelkomd. De tv-serie 'Overkempe 5 jaar later' zorgde voor veel aandacht. Onze zes gemeenschappen zijn op deze manier continu in beweging. Voor 2024 zijn er weer mooie plannen gemaakt. Zo gaan we starten met de scholing van teams volgens de antroposofische begeleidingsstijl Camino en gaan we meer mensen stimuleren om een rol te spelen in de zorg en ondersteuning. Dit alles om de antroposofische zorg en de kwaliteit daarvan hoog te houden.

Uitzoomend en kijkend naar de wereld dan gebeurt er veel: Oorlogen die partijen nog meer tegenover elkaar zetten; Een verkiezingsuitslag in Nederland die zorgt voor onzekerheid. Vraagstukken rondom het klimaat. Bijzondere tijden en bijzondere gebeurtenissen dichtbij en wat verder af.

Bijzondere tijden ook als ik kijk naar de zorg. De uitdagingen op de arbeidsmarkt, de krappere budgetten. Als DeSeizoenen zullen we onze wendbaarheid en slagvaardigheid moeten vergroten om op alle toekomstige veranderingen te kunnen inspelen. We zijn daar binnen DeSeizoenen heel bewust mee bezig. U kunt dat lezen in het artikel over DeSeizoenen Duurzaam Gezond op pagina 4 en 5. Reacties daarop zijn welkom!

Met deze dynamiek en spanningen is het mooi om te zien dat deze voor de bewoners een stuk verder weg zijn. Dat het wonen en werken, de regelmaat van de dagen, maanden en het jaar, de jaarfeesten en het buiten zijn, onze bewoners rust brengt. Ik hoop dat we dit zo heel lang kunnen behouden. .

VIERWOORD

De antroposofische zorg en de kwaliteit daarvan hoog houden

MMIERAS@DESEIZOENEN.ORG

DeSeizoenen Duurzaam Gezond

GESPREK MET
MARCO MIERAS &
BERT BROUWER

ONDER DE NAAM DESEIZOENEN DUURZAAM
GEZOND WERKT DESEIZOENEN AAN EEN
TOEKOMSTBESTENDIGE ZORG.
WANT DE ZORG KENT EEN AANTAL
UITDAGINGEN. DAARBIJ VINDT DESEIZOENEN
HET BELANGRIJK OM DE ANTROPOSOFISCHE
ZORG TE KUNNEN BEHOUDEN. WANT DAT IS
WAT ONZE ZORG UNIEK MAAKT.

We zitten om tafel met Marco Mieras, bestuurder van DeSeizoenen, en Bert Brouwer. Bert is sinds mei 2023 tijdelijk in dienst bij DeSeizoenen om het programma DeSeizoenen Duurzaam Gezond een vliegende start te geven. Dat doet hij in de functie van Directeur Zorg om van daaruit aan de basis van de organisatie te werken. "Bert helpt ons met zijn inzicht en tijd om de toekomst vanuit een krachtige basis tegemoet te treden", vertelt Marco. "Het is goed om open te staan voor andere inzichten die ons extra focus kunnen geven."

Wat zijn die uitdagingen die op ons af komen?

Marco: "Nou iedereen kent wel de problemen rondom het vinden van zorgpersoneel. Dat zien we bij DeSeizoenen ook. Het is niet gemakkelijk om goed gekwalificeerd zorgpersoneel te vinden. Daarnaast zien we in de toekomst ook de zorggelden verminderen. De overheid zoekt steeds naar manieren om kosten voor de zorg te verlagen. De gehandicaptenzorg ontkomt daar ook niet aan. Tegelijkertijd wordt het salaris van personeel verhoogd, dat is in de

CAO overeengekomen. En worden de algemene kosten, als energie, voeding, overige producten hoger. Dus eigenlijk zijn er minder inkomsten en worden de kosten hoger. Dat stelt ons nu, maar ook op de lange termijn voor een forse uitdaging."

Bert: "We moeten dus niet alleen de problemen die in de nabije toekomst liggen oplossen, maar ons ook wendbaar en slagvaardig organiseren, zodat we problemen op de langere termijn voor kunnen zijn. En daarbij is het belangrijk om onze unieke identiteit te kunnen behouden. We willen niet alleen goede zorg verlenen, maar goede zorg mét de unieke kenmerken van onze organisatie."

Hoe gaat DeSeizoenen dat dan aanpakken?

Marco: "Wat al langere tijd onze aandacht heeft is: 'hoe komen we aan goed personeel'? Daar hebben we extra energie op ingezet. Een belangrijk gegeven daarbij is dat DeSeizoenen nog onvoldoende bekend is bij mensen die in de zorg werken. We zijn dus aan de slag gegaan met een plan om onszelf

bekender te maken. Niet omdat we nu zo graag in de spotlights staan, maar omdat dat nodig is om mensen naar ons toe te trekken. Zo zijn we gestart met een online en social media campagne, zijn medewerkers actiever op de social media accounts van de locaties en heeft de documentaire van Ivo Niehe natuurlijk geholpen. We organiseren rondleidingen voor mensen die geïnteresseerd zijn om bij ons te komen werken en we zijn aanwezig op banenmarkten. Dit alles lijkt nu effect te hebben. Daarnaast is het van het grootste belang om de mensen die bij ons werken ook voor lange tijd aan ons te kunnen verbinden. Niet alleen omdat het anders dweilen is met de kraan open, maar ook omdat we onze bewoners stabiliteit en veiligheid willen bieden."

Bert: "Maar dan nog hebben we er rekening mee te houden dat we voor de toekomst niet voldoende personeel zullen hebben. De zorgvraag neemt toe, maar we hebben niet meer mensen. Op dit moment werkt 1 op de 6 Nederlanders in de zorg. Er wordt verwacht dat dat we vanaf 2040 veel meer zorgpersoneel nodig hebben: namelijk 1 op de 4 Nederlanders. Dat is qua aantallen zorgpersoneel niet haalbaar, maar ook financieel niet. Zorgverzekeraars en de VGN sloten begin 2022 een akkoord, bedoeld om samen de transitie te maken naar een duurzame, toekomstbestendige en betaalbare gehandicaptenzorg. Een van de punten uit dat akkoord is 'kanslijn 5': 'Bij elke cliënt een (eigen) netwerk stimuleren en faciliteren om een rol te spelen in de zorg en ondersteuning.' We moeten dus gesprekken voeren over wie wat kan doen. Overigens past dit uitstekend bij het denken vanuit de gemeenschap, vanuit het samen doen. Iedereen draagt een steentje bij. We

hebben allemaal een gezamenlijk belang: de goede zorg voor onze bewoners! Daarnaast zien we ook andere kansen: denk aan het inzetten van mensen die zonder zorgopleiding toch een bijdrage kunnen leveren aan bepaalde taken. Daarmee word je personeel diverser en taken verder opgedeeld. En uiteraard spelen onze vrijwilligers ook een belangrijke rol."

Antroposofische zorg

"We vinden het erg belangrijk om onze antroposofische identiteit te behouden", benadrukt Marco. "En dat is best een uitdaging. Zo hadden we een vacature voor een Arts Verstandelijk Gehandicapten. Het liefst wil je natuurlijk een antroposofisch arts in dienst nemen. Maar het vinden van überhaupt een arts was al moeilijk genoeg. Dus dat betekent dat we heel alert moeten zijn op hoe we onze antroposofische zorg kunnen behouden. Niet alleen de medische zorg, maar vooral ook in de dagelijkse zorg. Een van de stappen die we daarvoor zetten is alle medewerkers scholen in de begeleidingsweg Camino waarin we onze antroposofische identiteit vertalen in een begeleidingsstijl. Maar ook in de omgang met medewerkers, de manier van leidinggeven en de omgeving waarin wordt gewoond en gewerkt moet de antroposofie voelbaar zijn en blijven."

Financieel gezond

"Het is belangrijk dat we financieel gezond blijven", vertelt Bert. "Dat betekent dat we onze kosten verlagen en de inkomsten verhogen. Wat daarbij niet helpt is de inzet van veel ZZPers omdat we anders de roosters niet rond krijgen. Daarom is het behoud van en de instroom van nieuw vast personeel zo belangrijk. Daarnaast kunnen we ons geen lege woonplekken veroorloven. Het

proces van invullen van woonplekken moet sneller, zonder daarbij concessies te doen aan de zorgvuldigheid. Ook willen we alert zijn op de indicaties: klopt de indicatie die iemand heeft nog wel bij de zorg die iemand nodig heeft. Moet er misschien een her-indicatie aangevraagd worden?"

Oproep

"Zoals mensen kunnen lezen hebben we best wat te doen!", geeft Marco aan. "We hebben uiteraard gesprekken met onze cliëntenraden over deze onderwerpen. Iedereen ziet de uitdagingen en we merken dat er veel bereidheid is om mee te denken en mee te doen. De toekomst vraagt ook dat we ons kwetsbaar opstellen en goed kijken naar hoe we onszelf moeten ontwikkelen, waar we beter in moeten worden. Wat we als antroposofische organisatie hebben is goud waard. Maar er zijn veranderingen gaande. En hoe gaan we dat goud behouden? We vragen van iedereen om een open blik te houden, open te staan voor nieuwe inzichten en vooral om mee te denken en mee te doen!"

Heeft u een idee, een opmerking, of inzicht?

Mail dan naar
mmieras@deseizoenen.org of
bbrouwer@deseizoenen.org.

Wil je meer lezen over het akkoord tussen de zorgkantoren en de VGN, kijk dan hier: [Zorgverzekeraars Nederland en VGN sluiten akkoord voor toekomstbestendige gehandicaptenzorg](#) | Vereniging Gehandicaptenzorg Nederland

Wil je meer weten over de begeleidingsweg Camino kijk dan op: [Camino \(werkenmetcamino.nl\)](#)

Van alle markten

We zijn in de creatieve werkplaats van de Corisberg voor een ontmoeting met Roger en assistent begeleider Patrick Wolfs. Roger woont al vanaf het begin op de Corisberg, sinds 2011, in het woonhuis De Blauwe Wachter. Voor het interview en de foto is hij extra netjes aangekleed! En hoewel hij het een beetje spannend vindt, kijkt hij er ook naar uit!

thuis

Roger werkt op de creatieve werkplaats en op woensdag en vrijdag in de bakkerij. "Vroeger werkte ik op de boerderij. Dat vind ik ook heel leuk met de dieren. Maar ik heb last van mijn gewrichten, reuma, dus daarom doe ik nu werk waarbij ik ook kan gaan zitten."

Vanochtend heeft Roger wafels gebakken! "Dat is heel leuk werk", glundert Roger. "Als er een mislukt dan snoep ik van de wafel. Je moet ook proberen of ie goed gelukt is, toch?" Op de andere dagen werkt Roger met hout, vilt en beoefend hij macramé. "Roger is heel bedreven in het fijne werk", vertelt Patrick die naast zijn eigen bedrijf 2 halve dagen in de creatieve werkplaats werkt. Eerst als vrijwilliger, maar nu als medewerker naast vakinhoudelijk werkleider Eef Meijers.

Roger is heel veelzijdig. "Ik werk met hout, maar doe ook natviltten of prikvtlten of macramé." Hij laat trots een aantal creaties zien. En legt uit hoe het in zijn werk gaat. "Het werken in de creatieve werkplaats geeft me rust en focus. Ik vind het moeilijk om te stoppen als er pauze is. Het woord pauze ken ik niet, zeg ik dan. Mijn ritme is dan weg." In de werkplaats heeft Roger een eigen werkplek, waar hij rustig kan werken. "Maar als iemand mijn hulp nodig heeft, ga ik helpen. En ik vind het ook leuk om grappjes te maken."

Als we vragen wat Roger nog wil leren heeft hij het over meubels maken. Maar als hij erover vertelt blijkt dat hij dat eigenlijk al kan. "Ik heb een krukje gemaakt. En ik repareer ook wel spullen van anderen. Zoals stoelen. En ik heb spulletjes in de bakkerij geschuurd." "En de prijsbordjes in de winkel hersteld", voegt Patrick toe.

"Hij is eigenlijk in alle markten thuis. Ook tijdens de jaarfeesten helpt Roger altijd." Roger: "Ik maak vuurtjes of ik zet de kraampjes op of ik verkoop spullen, zoals tijdens de kerstmarkt." Afscheid nemen van de spullen die Roger maakt vindt hij soms moeilijk. "Ik hou graag alles zelf, maar daar is geen plek voor." Patrick: "Hij stopt veel liefde en energie in zo'n product en vindt afscheid nemen dan moeilijk."

Naast het werk heeft Roger ook veel hobby's. Er volgt een hele lijst als we daar naar vragen: "Ik doe aan darten, zwemmen, ik sport bij mijn broer, ik vind koken en bakken leuk, ik speel keyboard". "Je vergeet nog iets", zegt Patrick. "De scouting". "Oh ja", zegt Roger. "1 keer per week ga ik naar de scouting, samen met een paar andere bewoners en begeleider Marco. We leren om goed voor de natuur te zijn."

Roger heeft een tweelingbroer, Ron, en nog een broer, Rick. "Mijn moeder heeft 3 grote zonen", zegt Roger. "En ik heb ook een neefje en een nichtje. Dat vind ik heel leuk!" zegt hij met een grote glimlach. Als we vragen wat hij nog wil zeggen tegen de lezers van magazine Vier: "Ik ben trots op mijn familie en wat ik allemaal bereikt heb. Ik werk heel graag en ik vind het een hele mooie omgeving om in te wonen. Iedereen mag zichzelf zijn en we zijn allemaal gelijk."

Roger kijkt uit naar het maken van de foto's. Er wordt gevraagd wanneer het magazine uitkomt. Ik antwoord dat dat januari is. "Tot die tijd kun je dus nog anoniem over straat", grapt Patrick. Roger: "Mijn mama kan het dan ook lezen. Ze heeft dan een beroemde zoon. Ik heb mijn handtekening al geoefend". En dat bewijst hij door een briefje met zijn handtekening te overhandigen.

TROTS OP HUIS & WERK

Manon is 33 jaar en woont al 13 jaar op Elivagar. Eerst in een van de gezamenlijk woonhuizen, maar sinds 1 jaar woont ze meer zelfstandig in een woning aan de overkant van de straat. En dat bevalt haar heel goed!

We stappen een prachtige ruime woning binnen. Netjes en met aandacht voor kleur en detail ingericht. Manon heeft gezelschap van goudvis Memphis. Verder houdt ze van vlinders en dat is ook terug te zien in de woning. Aan de wand een grote foto van het gezin van Manon.

"Ik heb op meerdere plekken gewoond", vertelt Manon. "Ik zag van iemand anders dat die op zichzelf ging wonen. En dat wilde ik ook. Maar ik moest wel eerst bewijzen of ik dat kon. En dat heb ik gedaan. Eerst woonde ik samen met iemand anders in een woning, met een gedeelde voordeur. En toen kwam er een woning vrij waar ik alleen zou kunnen wonen. Eerst dacht ik, "ik woon hier wel goed nu", maar ik ben toch gaan kijken. Toen ik het zag dacht ik "dit wil ik wel!". Ik heb meer ruimte en ik kan buiten zitten."

Vier keer in de week krijgt Manon begeleiding. "De begeleiding vraagt dan hoe het met me gaat. De dingetjes die nog moeilijk zijn doen we dan samen. We maken een menulijst en een boodschappenlijst. Ik krijg dan geld om zelf boodschappen te doen. Ik kook elke dag of voor 2 dagen."

Manon werkt 4 dagen in de week als vrijwilliger in het bejaardenhuis van Land van Horne. "Dat doe ik al bijna 13 jaar", vertelt Manon. "Ik ben dan begeleider bij activiteiten zoals wandelen en gymmen. Ik lees samen met de mensen de krant en deel eten en drinken uit. Of ik vrolijk een bewoner op door samen iets met ze te gaan doen of een praatje met ze te maken. Ik vind het mooi om ze een leuke dag te geven. Met mensen werken vind ik leuk. De bewoners, waaronder ook oude zusters, hebben veel verhalen te vertellen."

Ik leer heel veel daar. Hoe je iets beter kunt doen. Of handwerken. De collega's zijn ook heel leuk."

In haar vrije tijd knutselt Manon graag. Zoals kaarten maken. Of haken. "Ik zoek op internet of Youtube voorbeelden op en die maakt ik dan na." In de kamer zijn dan ook een paar mooie creaties van Manon te vinden. Zoals een dienblad met een blad gemaakt met diamond painting of een gehaakte pannenkoek. "Ook speel ik dwarsfluit", vertelt Manon. "Dat doe ik bij de harmonie van Roggel. Al sinds 2014. Ik oefen veel. En tijdens de jaarfeesten op Elivagar treed ik ook wel eens op."

"Ik heb het heel erg naar mijn zin hier. En ben er eigenlijk wel trots op dat ik op mezelf woon. Dat had ik vroeger nooit gedacht. Maar als je iets heel graag wilt en goed ondersteund wordt, dan kun je dat."

Een mooie verwantschap

LUCIE ARENDS IS ZUS EN MENTOR VAN MARLEEN DIE OP GENNEP IN EINDHOVEN WOONT. DAARNAAST IS ZE OOK MENTOR VAN DE VRIEND VAN MARLEEN, MEDEBEWONER HARRIE. HOE IS DAT ZO GEKOMEN?

Marleen werd 72 jaar geleden geboren. Vrij snel bleek ze een verstandelijke beperking te hebben en de diagnose autisme. Lucie is 7 jaar jonger dan Marleen en 6e in de rij. Hun moeder overleed al vroeg, Lucie was toen nog maar 4 jaar. Een ingewikkelde tijd brak aan. Marleen woonde tot haar 15e thuis. Maar toen er na het hertrouwen van vader meer kinderen kwamen, kreeg Marleen een plekje bij de nonnen en kwam ze alleen in de weekenden naar huis.

Lucie: "Marleen had grote moeite met de overgang als ze na dat weekend weer terug moest naar de nonnen. Dus werd besloten dat het beter was als ze daar bleef en niet steeds op en neer reisde. Daardoor hadden we steeds minder contact met haar. Onze oudste zus nam op een gegeven moment het initiatief om het contact met Marleen weer wat meer aan te halen en nam daarin de andere broer en zussen mee. En zo was Marleen langzaam weer vaker bij feestjes, kwam ze logeren of gingen we met haar op vakantie."

"Mijn oudste zus was aanvankelijk familievertegenwoordigster van Marleen. In een turbulente tijd van haar leven lukte dat niet meer en werd mij gevraagd of ik

dat over wilde nemen. Daar heb ik wel even over na moeten denken, maar ik heb dat uiteindelijk gedaan met de belofte van mijn familie dat ze me zouden ondersteunen wanneer nodig."

"Het heeft best even tijd gekost voordat ik wist wie Marleen nu eigenlijk was. We hadden als familie weinig handvatten. Autismen was toen nog een vrij onbekend fenomeen. Daardoor wisten we ook niet altijd goed hoe met haar om te gaan. Door mijn latere werk in de zorg en ook wel van de begeleiding hier heb ik geleerd hoe de omgang harmonieus en respectvol kan."

Voordat Marleen bij DeSeizoenen terecht kwam woonde ze 30 jaar bij Radar in Heerlen. Harrie was na het overlijden van zijn moeder daar ook terecht gekomen. Zijn familie had geen contact meer met hem. "Harrie en Marleen ontmoetten elkaar op de dagbesteding", vertelt Lucie. "En eigenlijk waren ze meteen smoorverliefd! Ze vonden een zielsverwantschap in elkaar."

"Omdat er binnen Radar een ingrijpende reorganisatie gaande was, ging ik voor Marleen op zoek naar een nieuwe plek. Ik kwam uit bij de locatie Gennep in Eindhoven.

Ik kon het niet over mijn hart verkrijgen om Marleen en Harrie uit elkaar te halen. Nadat we waren gaan kijken in Eindhoven vroeg ik Marleen of ze daar wilde wonen. Ze zei meteen dat ze dat alleen wilde als Harrie ook mee kon. Ik liet de begeleiding van Radar beoordelen wat voor Harrie het beste zou zijn. Zij dachten dat dat wel in zijn belang was en stelden hem ook de vraag wat hij graag wilde. En zo verhuisden ze in 2012 samen naar locatie Gennep."

"Mijn man Wim, die in 2018 overleed, was mentor van Harrie. Na zijn overlijden heb ik het mentorschap overgenomen. Door het overlijden van Wim, besef ik wel dat ik ook zomaar om zou kunnen vallen. En wat dan? Harrie is 73 en Marleen 72, ze zijn ouder dan mij, maar toch. Een van mijn broers is mijn sparringpartner geworden sindsdien. Hij neemt Marleen en Harrie regelmatig mee op een uitje; daar genieten ze van. En hij is altijd aanwezig bij de ondersteuningsplangesprekken. De andere zussen, broer en zelfs een nichtje verzorgen ook een paar keer per jaar een uitje. Maar langzamerhand komen wij zelf ook in een andere levensfase terecht. Er wordt vanuit de overheid meer en meer participatie verwacht van familieleden. En waarschijnlijk is er in de toekomst meer zorg nodig voor Marleen en Harrie. Is dat er dan nog? Ik besef hoe fragiel het zorgsysteem dan is."

SCHONE WAS VOOR IEDEREEN op Bronlaak

De linnenkamer op Bronlaak, genaamd de Waterman, is een beetje een verborgen werkgebied. En dat doet geen recht aan het enorme belangrijke werk dat daar verricht wordt. Bij de linnendienst wordt namelijk de was gedaan voor alle bewoners van Bronlaak. Werken in de dienstverlening is vaak hard werken. Toch is de linnendienst een warme, omhullende plek.

In de Waterman worden enorme hoeveelheden wasgoed van alle woonhuizen en werkgebieden gewassen, gedroogd en gevouwen. Pam, Veronie, Hanneke, Lisbeth, Femke, Annie, Denise, Nuwan, Sander, Anke, Peter, Heidi, Eef, Bart, Marchien, Ward, Guy en Krispijn, wassen onder leiding van werkleider Bart Diks de hele dag door! Alleen het beddengoed wordt gewassen via een externe partij.

Als ik binnen kom is er net pauze. De groep zit aan grote tafels, waarop ook de was wordt gevouwen, met een kop koffie of thee. Het werkgebied straalt warmte en gezelligheid uit. Bart: "Er is duidelijkheid en regelmaat bij de linnenkamer. Iedereen heeft een taak die past bij de mogelijkheden van de persoon. Anke is bijvoorbeeld heel goed in het wassen en werkt graag meer in rust. Zij bedient zelfstandig de wasmachines en drogers die in een aparte ruimte staan. Anderen vouwen

voornamelijk of brengen de gevulde bakken weer naar de woonhuizen. Dat terugbrengen naar de woonhuizen gaat in samenwerking met werkgebied Papyrus. In 2 groepen wordt iedere dag de schone was voor en na de middag teruggebracht naar de woonhuizen. Een soort bezorgdienst van schone was dus."

Anke laat 'haar' ruimte met de wasmachines zien. In de ochtend werkt ze daar geheel zelfstandig. "Als ik hulp nodig heb dan roep ik wel", vertelt ze. "Ik help collega's die het werk met de machines nog moeten leren. Oefening baart kunst. Ik heb vroeger de huishoudschool gedaan en daar heb ik al veel over wassen geleerd. Thuis was ik ook nog mijn eigen was."

Het hele proces begint wanneer de was in grote waszakken binnenkomt. De vieze was wordt eerst gewogen. Daarna sorteren de medewerkers de was op temperatuur waarop de was gewassen mag worden. In grote machines wordt de vuile was gewassen en gedroogd.

Aan de lange zijde van de gezamenlijke ruimte staan grote bakken met de naam of pictogram van de woonhuizen en werkgebieden erop. Erboven hangen borden met waar welke bewoner woont. De was moet namelijk weer in het juiste huis terecht komen. Kledingstukken zijn daarom gelabeld met de namen van de bewoners. Dat wordt overigens gedaan door de 80-jarige vrijwilliger Ria

Kluitmans die elke dinsdag op de fiets naar Bronlaak komt.

"Per dag worden er ongeveer 40 wasmachines gewassen. Om het helder te maken is dit gerekend in wasmachines zoals iedereen thuis heeft. Wij hebben hier natuurlijk grotere wasmachines staan", legt Bart uit. "We vinden het belangrijk om stil te staan bij de hoeveelheid was. Wassen kost natuurlijk energie en water. Daarom roepen we bewoners en begeleiders ook op om kritisch te kijken naar de hoeveelheid was. Misschien kan een broek of trui nog ene dagje langer aan. Het past bij onze organisatie om daar bewust mee om te gaan. Maar dat kan nog wel wat beter."

Als ik aan de groep vraag of ze hun werk leuk vinden volgt er een volmondig "ja". Wat is er dan zo leuk? "Leuke medewerkers, leuke collega's, lekker warm binnen zitten". En wat is er minder leuk? "Het afwassen en afdrogen van de kopjes die in de pauze gebruikt worden." Tussendoor worden er ter afwisseling ook wel andere dingen gedaan als daar tijd voor is. "Kleuren, knutselen, dansen, puzzels maken of een stukje wandelen", noemt de groep op. "En we draaien muziek. Om de beurt mag iemand de muziek uitkiezen."

HOE KOM IK IN AANMERKING VOOR EEN WOONPLEK OP

Verdandi?

Verdandi heeft twee locaties waar volwassenen wonen: de Groote Modderkolk in Loenen en Helios in Zutphen. De Groote Modderkolk is een zorgboerderij waar tien mensen met een verstandelijke beperking wonen, op Helios wonen zeven mensen met een meervoudig complexe handicap én acht mensen met een verstandelijke beperking, die begeleid wonen. Op beide locaties wordt 24-uurs zorg geboden.

Op onze locaties komen er natuurlijk ook wel eens woonplekken vrij. Op dit moment is er bijvoorbeeld een plek vrij op de woonboerderij op de Groote Modderkolk in Loenen en in het groepshuis Helios in Zutphen. Hoe gaat het plaatsen van een nieuwe bewoner dan in zijn werk?

Christa Erwich, consulent zorgbemiddeling voor Verdandi en Overkempe legt het graag aan ons uit. "Mensen willen natuurlijk eerst eens komen kijken voordat ze iemand willen aanmelden voor een woonplek. Dat kan via een rondleiding, die we een aantal keren per jaar organiseren. We vertellen tijdens zo'n rondleiding over het leven op de plek. Na zo'n rondleiding kunnen mensen dan besluiten of ze op de wachtlijst geplaatst willen worden en vullen daarvoor een formulier in."

"Als er dan zicht is op een vrije plek, dan nemen we contact op met een persoon van de wachtlijst. De kandidaat en de verwanten worden dan nogmaals uitgenodigd voor een rondleiding op maat. Een plaatsing moet allereerst voor de bewoner en de verwanten goed voelen. En daarna gaan we kijken of het een match kan zijn."

"Degene die wordt uitgenodigd voor een persoonlijke rondleiding is niet altijd degene die al het langste op de wachtlijst staat. Want er wordt altijd gekeken naar de meest geschikte kandidaat voor de plek. De mate van zorg en het gedrag van een cliënt is van belang bij het maken van een match. Er

kijkt daarom ook altijd een gedragskundige mee met het profiel van een persoon. Een manager kent de groep en de medewerkers heel goed en kijkt dus ook mee."

"De volgende stap is dan de daadwerkelijke verhuizing van de cliënt. Het eerste jaar is vaak toch wennen voor iedereen, voor zowel de cliënt, groep, medewerkers als ouders. De kern van het hele traject is dat we het zo goed mogelijk willen regelen voor alle partijen, dat het voor iedereen een positieve ervaring wordt. Door alle stappen zorgvuldig te doorlopen zijn we goed voorbereid."

Heeft u of uw verwant interesse in wonen op een van de locaties van DeSeizoenen? Neem dan contact op via clientservice@deseizoenen.org of bel met (0485) 388 900 dan wordt u doorverbonden met de juiste persoon.

VERHALEN VAN HERKENNING

Marja Vijn is moeder van Yori die op Overkempe woont. Marja heeft onlangs een boek geschreven met verhalen over mensen met een verstandelijke beperking of een laag IQ.

Hoe kwam Marja er toe om een boek te schrijven? "Ik volgde een cursus creatief schrijven", vertelt Marja. "En tijdens de cursus schreef ik een verhaal over een ervaring met Yori. Dat verhaal kreeg een positieve beoordeling en zo volgden er meer verhalen. De juf zei: "hier zou je iets mee moeten gaan doen". En zo is het idee ontstaan."

"Yori is 37 jaar en woont 21 jaar op Overkempe. In al die jaren heb ik dus al veel met hem meegemaakt. Maar ook van andere ouders en begeleiders hoor ik verhalen. En als ik op Overkempe ben maak ik soms ook bijzondere of alledaagse momenten mee. De verhalen gaan dus niet alleen maar over Yori. En ze zijn ook niet allemaal precies zo gebeurd. Ik wilde een aantal thema's belichten waar je mogelijk mee te maken hebt als je leeft of omgaat met mensen met een verstandelijke beperking of een laag IQ. Zoals over omgaan met geld, het begrip tijd, seksualiteit en kwetsbaarheid. Soms zijn het mooie of grappige verhalen, maar ik beschrijf ook lastige of moeilijke situaties."

"In de verhalen wordt zichtbaar hoe mooi, pijnlijk en confronterend het is om met, of dichtbij iemand met een verstandelijke beperking te leven. Het gaat over liefde, maar ook over machteloosheid. Want het leven met mensen met een verstandelijke beperking is niet altijd een feest. Er is soms ook een gevoel van frustratie. Van niet weten hoe je met bepaalde situaties om moet gaan. Ik vind het belangrijk om ook die wrijving te laten zien. Maar na die wrijving volgt altijd liefde. Dat je in de situatie niet altijd handelt zoals je achteraf wilt dat je gedaan zou hebben hoort bij het mens zijn. En daarin moet je ook mild naar jezelf blijven."

"Eigenlijk beschrijft het boek de levensloop van mensen met een verstandelijke beperking. Het eerste verhaal gaat over vlak na de geboorte en het laatste over de dood. De verschillende levensfasen komen dus aan bod. Het boekje is vooral bedoeld voor mensen die ervaringen van anderen willen horen. Denk aan ouders, broers of zussen, vrienden, begeleiders of therapeuten. Of mensen die gewoon graag even in de wereld van mensen met een verstandelijke beperking willen duiken", legt Marja uit. "Voor ouders zal er veel herkenning bij de verhalen zijn. En ook begeleiders staan in een paar verhalen centraal."

"Yori staat op de voorzijde van het boek. Hij heeft voor die foto heel geduldig geposeerd. Hij is ook heel trots op zijn foto op de voorzijde. Het eerste exemplaar van het boek heb ik ook aan hem uitgereikt. Daar hebben we een officieel moment van gemaakt. Hij is trots op zichzelf, maar ook wel op mij. "Mag ik dit boekje houden?", vroeg Yori. Hij bewaart het op zijn kamer."

HET BOEK HEET 'GEWOON DOEN' EN BEVAT 25 VERHALEN EN IS 128 BLADZIJDEN DIK. ACHTERIN IS RONDOM VERSCHILLENDE THEMA'S AANVULLENDE INFORMATIE OPGENOMEN, MET VERWIJZING NAAR RELEVANTE WEBSITES. 'GEWOON DOEN' IS VIA ELKE ONLINE BOEKWINKEL TE KOOP EN VIA DE UITGEVER WWW.ZORGBOEKEN.NL/SHOP/GEWOON-DOEN/ EN KOST DAAR € 17,95. !

Wierkant

ACHTER ONZE FILOSOFIE

CHARLOTTE, PERSOONLIJKE BEGELEIDER CORISBERG

Charlotte is 24 jaar, woont in Maastricht en werkt sinds 2019 op de Corisberg. Ze kwam in aanraking met de Corisberg als stagiaire van de opleiding Pedagogiek aan de Fontys in Sittard. Die stage beviel zo goed dat ze haar stage in zowel het 2e als 4e jaar op de Corisberg doorbracht. En tussen de stages door werkte ze er als assistent begeleider. Na haar studie kon ze 1,5 jaar geleden op de Corisberg direct aan de slag als persoonlijk begeleider. Je kunt dus wel zeggen dat Charlotte en de Corisberg elkaar gevonden hebben.

Voordat "Ik begon in Maastricht met een taalstudie. Maar na een jaar miste ik de verbinding met mensen. Ik maakte de overstap naar pedagogiek. Ik vond dat best spannend, maar het was een hele goede keuze. Via de database van school, kwam ik in contact met de Corisberg. Veel klasgenoten kozen voor het onderwijs of jeugdzorg, maar ik wilde wat anders. Het sprak me aan dat de Corisberg een boerderij heeft en dat er wordt gewerkt vanuit de antroposofie. Hoewel het werken met mensen met een verstandelijke beperking nieuw voor me was wilde ik graag kennis maken met de doelgroep. En van de Corisberg kreeg ik die kans."

"Ik was een beetje bekend met de antroposofie via een tante uit Duitsland. Ik ben half Duits en mijn opa en oma wonen in Weimar waar Rudolf Steiner ook heeft gewoond. Op school hadden we er ook wat lessen over gehad, maar dat was allemaal vrij beperkt. Maar het mooie is dat je bij de Corisberg de kans krijgt om te leren. Iedereen helpt je; collega's en bewoners. En gaandeweg maak je de visie meer eigen. Je wordt echt uitgenodigd om je eigen pad te lopen."

"Als ik mensen vertel waar ik werk, dan zeg ik dat ik werk bij een woon- en werkgemeenschap met een antroposofische visie. Dat betekent dat ik deel uitmaak van de gemeenschap waarin iedereen een groei kan laten zien. Je draagt samen de gemeenschap en je bent in verbinding met elkaar. Vanuit het antroposofische mensbeeld kijk je echt anders naar mensen. We kijken echt naar mogelijkheden en niet naar de beperking."

"De kernwaarden gelijkwaardigheid, dienstbaarheid en tegenwoordigheid van geest zijn ook heel herkenbaar in de praktijk. Iedereen wordt met respect behandeld, wie je ook bent. Je kunt jezelf echt meenemen naar het werk; je kunt zijn wie je bent. Er is een fijne sfeer en een veilig klimaat. Er is geen goed of fout. Je wordt in je waarde gelaten. Daardoor ga ik met veel plezier naar mijn werk."

"Als persoonlijk begeleider ben ik het schakelpunt tussen bewoner, familie, team en management. Ik zorg dat de samenwerking tussen deze partijen goed verloopt. Ik zorg dat afspraken op papier komen en worden nageleefd. De bewoner staat op 1 en de zorg gaan we samen zo goed mogelijk regelen. Want voor goede zorg is het hele netwerk rondom de bewoner nodig. Ik probeer voor iedereen zo toegankelijk mogelijk te zijn. En als ik op de groep werk, dan ben ik gewoon een van de begeleiders."

"Wat ik mooi vind is dat ik vanaf het begin aan de hand ben meegenomen. Van stagiaire tot persoonlijk begeleider heb ik ook al een heel leerproces doorgemaakt. Maar er blijven uitdagingen op je pad komen en je krijgt steeds de kans om te groeien in je functie."

DE FAVORIET VAN CHARLOTTE

HET FAVORIETE PRODUCT VAN CHARLOTTE IS EEN GEKLEURD DOOSJE MET EEN ZEEPE EN EEN STER VOOR IN DE KERSTBOOM. HET PRODUCT WORDT DOOR VERSCHILLENDE MENSEN EN MET VERSCHILLENDE TECHNIEKEN - SCHILDEREN, PRIKVIJLEN, NATVIJLEN - GEMAAKT. EN DAARNA WORDT HET IN DE WINKEL VAN DE CORISBERG VERKOCHT. HET SYMBOLISEERT DE GEMEENSCHAP IN HET PRODUCT: WE DOEN HET SAMEN EN IEDEREEN HEEFT EEN TAAK.

DE SEIZOENEN

Geeft de dag zin.